

Rejsedagbog fra Indien februar 2014.

Fredag 7/2:

Vi mødtes i Billund til bagage tjek in kl. 6 om morgenen og skulle flyve 7.15 med Air France til Paris de Gaulle, men blev lidt forsinket. I Paris tog vi bussen til en anden terminal og skulle have været af sted 10.35, men blev meget forsinket. Klokken var over 12 inden vi kom af sted og det blæste faktisk også en hel del. Vi hentede dog noget af forsinkelsen på flyveturen.

Vi fløj i smukt solskin ovenover skyerne men også med klar himmel, så vi kunne se ned over bjergene omkring Sochi, hvor vinter OL lige var startet. Efter 8 timers flyvning landede vi lokaltid ca. midnat i Delhi, hvor vi skulle gennem hele lufthavnen for at få vores bagage.

Vi tog to prepaid taxi til Ashoka Road til YWCA - et hotel nær centrum og fik en overnatning på nogle "dejlig" hårde madrasser.

Lørdag 8/2:

Vi stod op ved nitiden og fik morgenmad. Lidt toast og æg med lunken te. Så fik vi omorganiseret vores bagage samt alle tingene til børnene, så vores kuffeter kunne blive fragtet til Taras kontor, hvor de skulle stå til vi kom tilbage fra bjergene.

Omkring middag kørte vi med Tuk'er ind til Connaught Place, som er centrum i New Delhi bygget af de engelske kolonister da Delhi blev hovedstad i 1931. Her ligger alle de fine og dyre butikker, men her er også en hel masse gadesælgere. Bygningerne er store og fine, men bestemt ikke lige velholdte alle sammen og ude på fortovet spytter og smider de bare affald.

Der lå utrolig mange herreløse hunde rundt omkring. Måske ikke med en skinnende pels men heller ikke magre og forhutlede.

Vi spiste frokost på Host blok F med en masse forskellige indiske retter. Det var midt på eftermiddagen, så vi spiste godt til, så vi ikke behøvede aftensmad.

Derefter gik vi lidt rundt i basaren. Her var det bedst bare at gå inde i midten og kigge lidt. Man skulle ikke vise for stor interesse, for så var det ikke til at slippe væk igen. Vi har da også set forhutlede sjæle og tiggere. Både unge med spædbørn og gamle, men man bliver nødt til bare at gå videre.

Vi sluttede af med en kop kaffe i English Coffee House inden vi tog en Tuk tilbage til YWCA, hvor vi lige kunne slappe af inden vi skulle med nattoget.

Vi blev hentet med et par taxier kl. 21 af Krishna fra Mahilla Haat, og så kørte vi ellers gennem gammel Delhi med masser af kø, lastbiler, transportmidler af alle slags, kører langs vejen, holdepladser for rickshaw og presenninger, der lige kunne dække sovende mennesker. Det tog meget lang tid og vi ventede længe på den anden taxi på banegården inden vi kom ind i vores sovekupé i toget til Kathgodam.

Søndag 9/2:

Kl. 5.15 blev vi vækket. Vi var kommet til Kathgodam, hvor vi blev hentet med en minibus til en 4-timers tur op og ned i bjergene til vi kom til Krishnas og hendes mand Gopals utrolige lækre sted med udlejning af værelser eller telte samt en restaurant eller kursussted. Der var også mulighed for trekking ture med afsæt herfra. Vi gik alle en tur ned til flodlejet og så var vi et par stykker der lige prøvede tovbrosen.

Det havde været hundekoldt at køre i bil og en periode også totalt tåget, men her skinnede solen fra en skyfri himmel og det blev rigtig varmt op ad dagen.

Stedet bliver også brugt til Mahilla Haat aktiviteter. Da vi kom, havde en gruppe unge mennesker undervisning i, hvordan de kunne videreformidle deres viden hjemme i deres landsbyer.

Efter frokost kom kvinder og børn ned fra landsbyerne til en strikkekomsammen. Her lærer de at strikke og har et fællesskab omkring strikning, en kop te og hyggesnak. Det fik vi heldigvis lov til at være en del af og børnene fik blyanter og balloner.

Da solen gik ned blev det hurtigt hundekoldt og vi frøs selvom vi tog både uldundertøj, fleecetrøjer, dunjakker, tørklæder og vanter på. Det var faktisk koldest inden døre, da der ikke var andre varmekilder end en elektrisk ovn, som kun lige varmede hvis man sad helt op ad den. Vi fik en portion varm suppe ved bålet og gik indenfor til lækker vegetar aftensmad med grøntsager og ris.

Det blev tidlig sengetid for det eneste sted vi kunne få varmen var nede under dynen med en flaske varmt vand som varmedunk.

Mandag 10/2:

Vi stod op kl. 6 og kørte 18 km til Kausani, som ligger i ca. 1800 meters højde. Herfra kunne vi se solopgangen over Himalaya. Et utroligt smukt syn.

Da vi kom tilbage fik vi morgenmad og en ny dejlig varm dag var begyndt. Vi gik en tur rundt i landsbyerne og så hvordan folk boede i deres huse med køer som husdyr. På trods af fattigdom og en måde at leve på, som vi ikke kender fra de sidste 100 år, så prøvede de at holde det pænt og var glade og stolte af deres hjem.

Vi så også en "børnehave" og områdetets lille skole med 22 børn, som fik lidt blyanter, viskelæder og balloner. De sang "My Bonnie is over the ocean" for os på både engelsk og hindi.

Vi kom hjem til en sen frokost og bagefter var der en lokal gruppe på 11 mænd, som underholdt med en blanding af traditionel musik og dans sammen med nogle lidt mere moderne maskerede tegneseriefigurer.

Vi har lært at Namesta betyder god dag, Danjeva betyder tak og Tikka, Tikka er OK. Efter aftensmaden gik vi atter tidligt i seng med vores varmedunke.

Tirsdag 11/2:

Morgenmad kl. 9 på terrassen i dejligt solskinsvejr. Derefter et bad og så skulle vi hver plante et ferskent træ lige over, hvor der er planlagt ud til bygning af kvindernes butik, hvor de dels kan sælge af det de har dyrket eller forarbejdet samt deres håndværk til forbigående rejsende. Hullerne til vores træer var lavet på forhånd, så det var lidt symbolsk for "Plant et træ", som er et projekt, hvor der skal laves planter, der passes i en planteskole og så skal de plantes ud på bjergskråningerne for at undgå at jorden skyller ned over landsbyerne og markerne, når monsunregnen sætter ind.

Bagefter var vi et par stykker der gik en lang tur til den nærmeste lidt større by, hvor de havde tre skoler og en børnehave. Vi kom ikke helt ned til byen, for den lå lavere og

så skulle vi have fulgt en anden vej. Noget af vejen fulgtes vi med en indisk kvinde som bar på en kæmpe stak hø på hovedet. Hun ville gerne snakke, men vi kunne desværre ikke forstå hende. På vej tilbage blev vi inviteret på chai og mandarin hos en af kvinderne fra strikkeklubben. Hendes mand var død, så hun var flyttet tilbage til sine forældre sammen med sine tre sønner. Det var en rimelig rig familie med et stort hus. Hos naboen havde de besøg af nogle arbejdere, der skulle "slå" en hel stak sammenpresset bomuld fra hinanden.

Vi nåede tilbage til frokost og derefter kørte vi til Almora. En større by, der lå op ad bjerget, så hotellet og andre bygninger lå på flere gadeniveauer. Vi blev læsset af ved Mahilla Haats butik og gik derefter rundt på markedet og købte tørklæder. Vi måtte lige tilbage på hotellet og få det uldne undertøj på og en kop kaffe til at varme os på, inden vi atter gik en lille tur op i markedsgaderne nu med fin belysning. Vi sluttede af til en form for messe/bøn i et Hinditempel inden vi gik hjem og fik aftensmad med kylling. Det var ikke et specielt lækkert hotel, hverken restaurant, værelse og især ikke badeværelset, og så var det hundekoldt om natten.

Onsdag 12/2:

Efter morgenmad gik vi op på markedsgaden for at lede efter uldgarn, men der var ikke åbent endnu, så vi "måtte" lige købe et tørklæde mere. På vej tilbage til hotellet så vi en masse aber som kravlede rundt fra hus til hus og over gaden i det forvirrede ledningsbet. Flere kravlede ind i husene og blev jaget væk med stokke.

Derefter kørte vi videre mod Kathgodam, men holdt dog en sidste pause med udsigt over Himalaya bjergene. Vi stoppede også og fik en sydindisk frokost med nogle rigtig store brød, der var rullet med noget stærkt fyld i midten og forskelligt tilbehør.

I toget havde vi plads på 1. klasse og sad sådan set meget godt. Udsynet var meget afvekslende og gav blandede følelser. I forbindelse med de større byer var der i udkanten det værste slum med telte, skure i blik eller bygget i strå og alle steder masser af plastik i alle mulige farver – utroligt at det ikke bliver samlet op til forbrænding. Men vi så også smukke, frodige områder med store marker og store flotte huse. Da det var 1. klasse fik vi Meal on Wheel, dvs. vi fik snack og mad flere gange på turen.

Da vi kom tilbage til Delhi hjalp Krishna os ud til taxaer. Vi sagde farvel til hende og blev kørt til hotel Shuhul i den østlige del af Delhi - et rigtigt luksushotel.

Torsdag 13/2:

Efter morgenmaden kom Vikas og Shastri fra Tara med vores bagage. Planen var ændret, så vi startede med lidt sightseeing ved Safrdarjung Tomb. Det sidste mausoleum for en stormogul og derefter kørte vi til Lodi Garden, som var en stor flot park også med mausoleum og en moske. Det var en rigtig fin park med grønne områder, store bambusbuske og palmer, og der var sat masser af flotte udsmykkede skraldespande op.

Da vi kørte videre fik vi lige en fast food frokost inden vi tog til Badarpur for at se et af slumbørnsprojekterne. Det var et stort område, hvor "immigranter" fra landsbyerne for ca 45 år siden begyndte at slå sig ned i telte og hytter. I dag var der bygget en masse små huse. Nogle boede i et hus de selv havde bygget og andre lejede deres rum. Hele området er ulovligt, men med flere end 25.000 indbyggere griber regeringen nok ikke ind og jævner området. Der er også tilført vand og elektricitet. Jeg blev positivt overrasket. Ja, det er fattigt, men de forsøgte virkelig at holde det pænt uden om deres egne huse, men smed bare al affaldet på bestemte steder, så der var et helt bjerg i forskellige farver.

Tara, som er en organisation startet af Moons far hvor hun nu har ledelsen, støtter kvinder med et opstartslån til egen virksomhed som f.eks. køb af symaskine eller lign. Endvidere har de kurser for elever til syning, computer mm. træning af skolearbejde og ikke mindst et Health Care center. Her melder man sig til og betaler et lille beløb til en slags sygeforsikring. Der er en klinik med læge og mulighed for indlæggelse, da der er fire senge. Hvis der er behov for at komme på hospitalet kan forsikringen betale. For en konsultation på klinikken betaler de ti rupier, og hvis man skal til læge et andet sted koster det 100 rupier.

Det første sted så vi en gruppe piger på symaskinekursus og vi så de mindste børn bl.a. en dreng helt ned til tre år have undervisning/træning. Han sad og skrev de smukkeste hindi tegn. Børnene var meget frie og mange ville gerne recitere digte eller synge for os.

Dette var stedet, hvor Tara havde startet deres aktiviteter. Nu havde de fået bygget et nyt hus lidt derfra. Nederst var lægeklinikken og ovenpå blev der arbejdet på gamle computere og øverst oppe var alle sponsor børnene samlet. De var vist i deres fineste puds. Vi blev modtaget med blomsterkrans og en lille rød plet i panden.

Der var nogen af pigerne der dansede Bollywood danse for os, og vi dansede alle lidt med.

Børnene fik vores medbragte gaver, som var små blokke, kuglepenne og balloner. De var rigtig søde til at tage imod og dele med hinanden. Til sidst fik drengene handsker, bolde og bat til cricket, som vi havde købt i Almora. Desværre havde vi ikke nået at få købt noget fælles til pigerne, fordi planerne var blevet ændret.

Da børnene skulle hjem fik vi lov til at besøge to af sponsor børnene. Jeg besøgte mit sponsorbarn Nishu og hendes mor. De boede fire mennesker i et lille rum med en seng. Inde ved siden af var deres køkkenrum. Her var der et komfur og hylder med en masse plastikdåser til madvarer. Alle bliktallerkner, pottes og bestik var pænt organiseret. Nishu er 12 år og hendes lillebror er 10. Han nåede også at komme hjem fra skole, mens vi var der. Nishu er en genert pige, men hun fortalte at hendes yndlingsfag er engelsk og hun vil gerne være Teacher. Moren arbejder med Handicraft til Tara. Faren arbejder med security og tjener ca. 6000 rupier om måneden. Heraf betaler de 2000 rupier om måneden for leje af deres to rum. Familien har boet i Delhi i seks år og kom fra en lille landsby i Uttar Pradesh-området. Moren var utrolig sød og meget taknemmelig for, at jeg støttede hendes barn. Så nu håber jeg virkelig, at den lille indsats jeg gør ved at betale 50 kr. om måneden gør en forskel både for pigen, men også for hele familien, så de kan have en tålelig tilværelse, og nogle af drømmene kan gå i opfyldelse.

Fredag 14/2:

Vi stod op til en gråvejrsdag. Det havde regnet meget det meste af natten, så der var vådt og sjappet udenfor.

Efter morgenmaden blev vi hentet af Shastri og Taras chauffør, som kørte os til Red Fort. En stor borg bygget af araberne, men som senere blev anvendt af briterne. Man kan ikke mere komme ind og se borgen indvendigt, men flere af bygningerne bliver stadig brugt. Borgen ligger mellem New og Old Delhi, så vi gik ned ad en gade i Old Delhi, hvor der var forskellige templer, kirker og moskeer. Vi var inde i det røde Hindi tempel, hvor de havde lavet et fuglehospital. Det virker lidt skørt og dobbeltmoralisk, at syge duer tvangsfores og medicineres mens fattige tiggere sidder rundt om på gaderne.

Derefter gik vi en tur ned i de små gader bl.a. Jeweller Street med alle smukke butikkerne og andre gader kun med farverige stoffer og tilbehør. Shastri havde travlt med at vise os det traditionelle bryllupstøj. Fordi det havde regnet, var alle gaderne utrolig mudrede, og der var lidt plads, så vi skulle hele tiden flytte os for cykelrickshaw. Og over vores hoveder havde vi et utroligt kaos af el-ledninger.

Vi var også på besøg i et Sikh tempel. Først blev vi vist ind i et rum, hvor vi skulle have sko og strømper af, og så skulle vi tage et tørklæde på hovedet. Derefter skulle fødderne vaskes inden vi kunne træde ind i templet. Vi blev vist rundt af en sikh og han forklarede os om deres tro. Der var fine tæpper til at sidde på og et guld "alter", hvor der sad en slags præst. Ude ved siden sad musikere og spillede. Der var "gudstjeneste" hele dagen, og om natten blev Den hellige Bog låst inde.

Bagefter blev vi vist ud i folkekøkkenet, hvor mange frivillige arbejdede med at lave og uddele mad til alle mulige forskellige folk, som kunne komme og få et gratis måltid uafhængig af religiøse tilhørsforhold. En rigtig fin ordning.

Tilbage til bilen og en rigtig lang køretur til Bawana, hvor der var endnu et Tara projekt med sponsorbørn i slumområdet. Dette slumområde var bygget efter, at et område længere inde i byområdet var blevet jævnet af myndighederne. Så havde slumbeboerne fået tildelt et stykke jord og havde her genopbygget deres "by". I udkanten af bebyggelserne boede de fattigste i små hytter af siv, pap eller presenninger. Det var virkelig et uhyggeligt syn og svært at se, hvordan man overhovedet kan hjælpe i disse "squatter-områder".

Vi kom ind til en flok børn, som pænt sad og ventede på os. Alle børnene var endnu ikke kommet fra skole endnu. Da de var samlet var der fremvisning af sang, dans og akrobatik. Her var børnene meget frie, og da der blev hentet musikanlæg, var vi alle med til fællesdans. Der var ca. 40 børn i alle aldre. De største af pigerne havde et sykursus ovenpå, men de kom også ned og var med.

Vi voksne fik Chai og kiks og der var købt chips og chokolade til børnene. Vi delte vores medbragte blokke, kuglepenne, klistermærker og hjemmestrikkede sokker ud. Børnene blev rigtig glade og også her havde vi medbragt cricket til drengene. Vi havde set, at de også spillede udenfor. Hver gang der var en lille plads, så var drengene i gang med at spille.

Også i dag fik vi lov til at besøge sponsorbørn og deres familie. For at komme hen til deres huse skulle vi gå gennem de små gader. Det var både skræmmende og opmuntrende. Skræmmende at se hvor fattigt og usselt de bor men også opmuntrende fordi de virkede glade og stolte af deres hjem, som de gjorde noget ud af at holde i pæn stand.

På vej tilbage til bilen var jeg med Vikas inde og se deres "håndværkslokale", hvor der sad flere personer og lavede smykker til at sælge i deres små forretninger. De fik også nogle hjemmestrikkede sokker.

Så en lang køretur - mindst 40 km. Ja, Delhi er kæmpestor. Nogen steder står der 18 andre 22 millioner indbyggere, men det afhænger vel af om man tæller by eller stat og byen er den næst meste forurenede by i verden. På køreturen kom vi forbi nogle

”bjerge” af affald. Det ene sted var der allerede anlagt en park ovenpå, og det var også planene med det andet bjerg.

Tilbage på hotellet fik vi aftalt en tur til Ganges i næste uge, og så skulle taskerne pakkes, så vi var klar til turen til Agra.

Lørdag 15/2:

Tidligt op og klar til afgang mod landsbyområdet 70 km syd for Agra, hvor Tara også har et projekt og Naya Jiwan har sponsor børn.

Turen gik fint selvom det var meget diset og koldt. Der var lavet en ny motorvej til Agra, men vi kørte også et meget langt stykke, hvor vejen var ved at blive lavet bredere og bedre med sten og rødt grus. Materialerne lå i store bunker langs vejen og nogle steder var stenene lagt ud på vejen, men ikke tromlet, så det var vildt at køre i. Da vi kom ud på landet så vi virkelig kontrasterne. Oksekærrer eller kameler som trækdyr ved siden af store nye scootere eller motorcykler. Her i området var det også almindeligt at se cykler med 3 personer og scootere med 4, hvis der var børn med. I byen med det store glasværk, hvor de omsmeltede gammelt glas og lavede nye farvestrålende armbånd havde de Tukèr, hvor der kunne klemmes 16 personer (nogle dog børn) ind.

Vi kom til landsbyen, hvor vi blev mødt af bundne køer og masser af cow dump (kolort), som var fint klappet i runde kager og lagt til tørre. Når de var tørret blev de stakket i fine runde stakke. De brugte dem selv til brændsel til madlavning eller til at sælge.

Tara havde startet deres lille projekt under et træ i landsbyen, men nu havde de lejet et stort hus og område med masser af plads til børnene. Vi ankom ca. 11.30 og i løbet af ½ time kom alle børnene, så de var ca. 80. De plejede at være delt i tre hold afhængig af skoletiden. Der var små børn helt ned til to-tre år og drenge og piger op til 16 år.

De viste lidt morgengymnastik og sagde en bøn. Derefter sang vi ”Head and shoulders” med dem og de fik vores medbragte gaver. Det endte lidt i kaos og børnene havde lidt mere ”først mig” mentalitet her. Håber alligevel at de havde en god oplevelse.

Bagefter gik vi rundt og besøgte nogle familier med sponsorbørn i landsbyen. I projektet må der kun være et barn fra hver familie, og mange familier har ikke tilbuddet, så der var rigtig mange børn, der ikke får støtte. Det er et lidt svært dilemma, for mange familier får børnene til at arbejde med at pynte glasarmbånd, faktisk med noget giftigt lim, og flere unge piger bliver giftet bort.

Jorden her var frodig, der var en del køer, enkelte grise og geder, men de var fattige og lever for os at se på en utrolig primitiv og ”gammeldags” måde.

Vi kørte derfra mod Agra og var inde og spise en sen frokost. Da vi kørte videre opdagede jeg, at jeg manglede min mobil. Vikas ringede til restauranten, men de

havde ikke set den. Alligevel kørte vi tilbage, og heldigvis kunne jeg gå lige ind og finde den mellem de 2 sæder, hvor jeg havde siddet. Dagen reddet.

Vi kørte til hotellet i Agra, og på vejen kunne vi se Taj Mahal i tågen. De blev til en kop aftenkaffe, lidt snak og så godnat.

Søndag 16/2:

Ærgerligt. Vi var klar allerede kl. 6 til at gå op til Taj Mahal, men der var meget tåget, så vi kunne ikke få et godt udsyn. Alligevel kunne vi se, hvor imponerende et bygningsværk det er.

Taj Mahal blev bygget af stormogulen Shan Jahan til minde om hans 3. kone, der døde da hans 14. barn blev født. Konen hed Muntaz Mahal og byggeriet startede i 1631 og varede i 22 år. Det er bygget i hvidt marmor, og der var 20.000 arbejdere på projektet. Shanen ville bygge et stort mausoleum på den anden side af floden til sig selv af sort granit, men hans søn satte ham i husarrest, inden han kunne nå at bruge flere af folkets penge, så der er kun fundamentet.

Vi gik tilbage til hotellet og fik morgenmad samt pakket vores ting sammen. Derefter var vi et par stykker, der gik en lille tur ind i en park, hvor vi kom rimelig tæt på Taj Mahal og en af moskéerne.

Da vi kom tilbage til hotellet, var Shastri kommet for at hente os, for der havde været noget ballade med taxachaufføren. Turen hjem via den nye 8-sporede motorvej gik fint. Langs motorvejen hang mange bannere mod at køre bil, når man drikker alkohol bl.a. denne "A tree only hit in selfdefence." Der var ca. 200 km og det tog ca. 3 timer, men det var fordi den sidste del af turen igennem Delhi tog forholdsvis lang tid.

Delhi er på størrelse med Lolland, men allerede langt udenfor byen startede Sport city, hvor der var golf og cricketbaner men mest af alt store områder til motorsport.

I dette område blev der bygget en masse nye hoteller. Dernæst kom et stort område med højhuse både færdige huse og huse under opbygning. Her koster en 2-værelses lejlighed ti millioner rupies svarende til en million kr., så lejlighederne er til de veluddannede fra den højere middelklasse.

Når man kommer nærmere til Delhi kommer squatter området med slum med presenninger, telte, kasser, strå mm. Det er det virkelige trøstesløse, og her er det svært at se, hvordan man kan hjælpe.

Om aftenen gik vi i biografen, som ligger lige overfor hotellet og så Gunday. Det var en Bollywood film med et par macho fyre og en smuk pige, slagsmål, dans og det gode mod det onde. Det var virkelig en utrolig oplevelse. Biografen var kæmpestor og mindst 95% af gæsterne var mænd især unge mænd. De piftede og skreg og på et tidspunkt dansede nogle af dem helt oppe ved lærredet. Vi gik dog i pausen og regnede med, at vi kunne gætte os til resten af handlingen.

Mandag 17/2:

Efter morgenmaden var der nogle af os, der gik, andre blev kørt hen til Lotus templet. Desværre var det lukket om mandagen, så vi blev kørt videre til Dilli Haat marked. Det var et rigtig flot og hyggeligt marked, idet området var lidt park-agtigt. Vi købte selvfølgelig nogle tørklæder, og bagefter tog vi en Tuk'er forbi præsidentpaladset og parlamentsbygningen og fortsatte til India Gate. Det er en 42 m høj triumfbue, der blev opført af englænderne i 1931. Den står til minde om soldater, der faldt både i 1. verdenskrig og de indo-pakistanske krige. 90.000 navne fra den indiske hær er indgraveret. Siden 1971 har en evig flamme brændt til ære for Den ukendte Soldat. Der var et festligt folkeliv omkring triumfbuen og på Raj-Path boulevard var de stadig i gang med at fjerne tribuner fra republikkens dag, der blev fejret 26. januar.

Vi kørte med endnu en Tuk til Connaught Place for at få pizza og hæve penge, inden vi tog tilbage til hotellet.

Tirsdag 18/2:

Efter morgenmaden blev vi hentet af Shastri med en lejet bil, hvor vi lige kunne klemme os ind med 4 på bagsædet og 2 helt omme bagi. Vi havde en fem timers køretur foran os. Vi holdt dog en ½ times pause 20 km syd for Meerut for at få lidt mad og strække benene. Der var i alt 230 km til Haridwar, men vejen var ikke lige god alle steder – tværtimod. Der var dog påbegyndt reovering og udbygelse af vejen, men de var langt fra færdige.

Det var som om der næsten var bebyggelse hele vejen mellem Delhi og Haridwar. Nogle steder fine nybyggede højhuse, andre steder en slags villaer eller landsbyer med huse og kører helt op til vejen, men der var også slum og squatter områder.

De dyrkede rigtig meget sukkerrør, så vi så mange køretøjer af forskellig slags fragte sukkerrør til raffinaderierne eller de små hjemmelavede sukkerbrænderier.

Vi fandt vores hotel Har Ki Pauri, som er opkaldt efter Har Ki Pauri Gath, der er et helligt sted med guden Vishnus fodaftryk.

Efter vi var blevet indkvarteret på nogle ikke særlig lækre, men meget billige værelser (67 kr. pr. person) gik vi ned til Ganges. Vi gik lidt rundt og så, hvordan folk badede og tværs over floden kunne vi se en stor statue af guden Shiva med sin trefork til at dræbe alt det onde.

Shastri viste os hen til nogle trappetrin helt ned til floden og lige overfor det sted, hvor ceremonien skulle foregå. Folk begyndte at samle sig. Mange dyppede sig og hentede helligt vand i floden, men vi dyppede kun lige fødderne. Vi sad længe og ventede, hørte "forbønnerne" med orangeklædte munke og en mand, der havde betalt måske 30.000 rupies for at få lov til at være med til at ofre samt endelig 18.15 bønnen, hvor alle kunne deltage.

Vi så også to familier, der hældte asken fra deres afdøde ud i floden. I den ene familie var faren død, så sønnen og 3 drenge børnebørn var kronraget. Det var lige ved "hovedscenen" og en rimelig rig familie. Lidt længere neden ad floden var en krøbling og to små nøgne, magre og skaldede drenge ved at hælde asken sikkert fra én af deres kære og derefter få helligt vand over sig. Der blev sat mange blomster med lys i ud i floden. Det så smukt ud, for inden ceremonien var slut, var det begyndt at blive mørkt. Vi gik en tur op i byens små gader. Det var hyggeligt at se alle de små butikker med belysning. Mange af butikkerne solgte det samme krims krams, for byen er et sted, hvor der kommer rigtig mange turister.

Da vi havde været inde og spise for ca. 900 rupies for otte personer havde vi en trals oplevelse på vej til hotellet. En mand, der sikkert var polioramt som barn kom kørende på sit bræt. En anden fattig mand stjal hans taske og stak af lige ved siden af os, men

vi nåede ikke at reagere. Der var et par andre der prøvede at løbe efter ham og jeg håber virkelig, at de fangede ham. Man må virkelig være sunket dybt ned, hvis man kan finde på at sjæle fra en fattig handicappet.

Onsdag 19/2:

Vi nåede lige en hurtig tur ned til Ganges for at hente helligt vand til Shastri, inden hjemturen startede.

Vi var tilbage på hotellet i Delhi godt middag og gik derefter gennem parken ned til Lotus templet. Det er et tempel bygget med inspiration fra operaen i Sidney og en lotus blomst, hvor tallet ni går igen med kronblade, karnapper og bassiner med lyseblåt vand. Det er bygget af græsk marmor og blev færdigt i 1986. Templet er for alle religioner, og har hver dag op til 2500 besøgende.

Mens vi var inde i templet, var der en slags gudstjeneste. Der var imponerende flot og en super akustik, da en ung fyr sang eller messede. Man måtte ikke tage billeder eller snakke inde i templet, men det var en fantastisk oplevelse, hvor jeg blev helt opstemt. Om aftenen havde vi inviteret Moon, Vikas, Shastri og hans kone Divia på restaurant Pari Krama. Det er en restaurant nær N-blok på Connaught Place, som er på 24. etage og drejer rundt. Restauranten har været der i 23 år, men der var ikke nogle af vores indiske venner, der kendte den. Det var ok mad og et hyggeligt sted, men til forskel fra regningen i Haridwar, så lød denne på over 12.000 rupies. Vikas så ud som om, det var helt vildt, men vi var 11 personer til at spise, så det er jo ikke mere end ca. 100 kr. pr. person.

Torsdag 20/2:

Sidste dag i Delhi - sidste dag i Indien.

Vi blev på grund af misforståelse kørt til Birla temple, som vi kiggede på, inden vi fortsatte til Birla house, som det tidligere blev kaldt. Nu hedder det Smriti Ghandi multimedie museum, altså det sted, hvor Ghandi boede hos venen Birla de sidste 144 dage af sit liv, inden han blev dræbt 30. januar 1948 kun et år efter Indiens selvstændighed. Stedet var åbent for alle og lavet om i 2005. Det blev brugt meget i skoleundervisning.

Derefter kørte vi til Raj Gath, hvor Ghandi er begravet. Det var en park med en sort marmor gravplads med en evig flamme og pyntet med masser af tagetes.

Inden vi tog tilbage til hotellet for at slappe af og pakke, måtte vi lige forbi Connaught Place for at få brugt de sidste penge.

Afgang fra hotellet kl. 22 mod lufthavnen for at flyve over Paris og Amsterdam til Billund med forventet ankomst fredag 21/2 kl. 13.45.

Efterord:

Indien er 76 gange så stort som Danmark, og der bor 1,2 milliard mennesker, hvoraf 450 millioner lever for under syv kr. om dagen. Der er 28 delstater og de taler 200 forskellige sprog.

Vi havde en fantastisk og utrolig oplevelsestur til Indien. Der skete så meget og hele tiden noget nyt, så det var svært at nå at fordøje det hele. Det der gjorde allerstørst indtryk var, at vi var i kontrasternes land.

Meget rigt og overdådigt overfor det virkelig fattige.

Ny og moderne teknologi overfor måder at leve på, som for flere hundrede år siden.

Vi mødte utrolig glade børn og voksne fra organisationen Tara, som gjorde alt for at passe på os og give os gode oplevelser.